

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobců: **a) Hnutí DUHA – Friends of the Earth Czech Republic, b) Frank Bold Society, z. s.**, oba sídlem Údolní 567/33, Brno, žalobce b) zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Černým, Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I. Elektrárna Chvaletice a. s.**, K Elektrárně 227, Chvaletice, zastoupena advokátem JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M., V Celnici 1034/6, Praha 1, **II. Greenpeace Česká republika, z. s.**, Prvního pluku 143/12, Praha 8, **III. obec Veltruby**, Sportovní 239, Veltruby, **IV. Pardubický kraj**, Komenského nám. 125, Pardubice, **V. Zelená pro Pardubicko z. s.**, Bartoňova 831, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, čj. MZP/2021/550/1135, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 10. 2023, čj. 60 A 5/2022-356,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci b) **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce b) Mgr. Pavla Černého, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] NSS se v nynější věci bude již potřetí zabývat výjimkou z emisních limitů pro rtuť a oxidy dusíku, která byla podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci; dále jen „ZIP“), udělena Elektrárně Chvaletice. Předchozí dva rozsudky krajského soudu zrušil NSS rozsudkem ze dne 23. 5. 2022, čj. 10 As 100/2022-85, a následně rozsudkem ze dne 29. 8. 2023, čj. 10 As 20/2023-115.

1. Vymezení věci

[2] Co se týče skutkových okolností věci, NSS je s ohledem na opakovaný přezkum pouze stručně shrne. Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodl dne 23. 7. 2021 o 29. změně integrovaného povolení Elektrárny Chvaletice, čímž jí udělil výjimku z emisních limitů pro rtuť a oxidy dusíku stanovených prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2017/1442 ze dne 31. července 2017, kterým se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU pro velká spalovací zařízení (též jako „závěry o BAT“). Výjimka byla udělena pro všechny čtyři bloky (B1 až B4) zařízení pro období od 17. 8. 2021 do 17. 8. 2027, tj. na dobu šesti let; emisní limit pro rtuť byl pro toto období stanoven na 23 µg/m³ a pro oxidy dusíku ve výši 190 mg/m³.

[3] Žalovaný (Ministerstvo životního prostředí) rozhodnutím ze dne 25. 11. 2021 částečně změnil a částečně potvrdil rozhodnutí krajského úřadu (emisní limity podle výjimky a doba trvání výjimky zůstaly zachovány). Žalobci brojili proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu, jenž toto rozhodnutí zrušil. První rušící rozsudek krajského soudu však zrušil NSS ke kasační stížnosti žalovaného a provozovatelky Elektrárny Chvaletice (OZNŘ I). Krajský soud poté opětovně zrušil rozhodnutí žalovaného. I proti tomuto rozsudku se bránila OZNŘ I u NSS, jenž po podrobném meritorním přezkumu druhého rušícího rozsudku krajského soudu shledal, že kasační stížnost je důvodná a rozsudek krajského soudu zrušil. NSS mj. uzavřel, že ve věci byly splněny všechny podmínky pro udělení emisní výjimky vymezené v § 14 odst. 5 ZIP. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a provozovatelce uložil přiměřené povinnosti. Následně, rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, čj. 60 A 5/2022-356, krajský soud žalobu zamítl.

2. Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[4] **Žalobce b) (stěžovatel)** podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Úvodem sdělil, že ji podává z procesní opatrnosti, neboť se plánuje obrátit na Ústavní soud. Zároveň se domnívá, že se napadený rozsudek ani předchozí rušící rozsudek NSS nezabývaly částí jedné ze žalobních námitek, a proto je kasační stížnost přípustná.

[5] Podle stěžovatele se správní soudy nezabývaly částí námitky, podle které rozhodnutí žalovaného umožňuje provozovatelce odchýlit se od podstatných předpokladů uvedených v žádosti o emisní výjimku. Provozovatelka získala výjimku až poté, co v žádosti zkrátila dobu trvání výjimky, snížila požadované emisní limity a zejména snížila předpokládaný plán výroby zhruba o čtvrtinu. Díky snížení plánu výroby výrazně kleslo též očekávané množství absolutních emisí rtuti a oxidů dusíku v době trvání výjimky a zlepšilo se tím i hodnocení dopadu výjimky na životní prostředí. Stěžovatel proto v průběhu řízení opakovaně namítal, že předpokládaný objem výroby musí být součástí závazných podmínek integrovaného povolení, bez tohoto kroku nemohou správní orgány jeho dodržení vymáhat a zajistit tak plnění požadavků plynoucích z § 14 odst. 5 ZIP. Krajský soud ani předtím NSS se však touto otázkou přímo nezabývaly. Vycházely z nesprávné premisy, podle níž je napadeným rozhodnutím závazně stanoveno, že všechny předpoklady výjimky včetně plánu výroby budou dodrženy. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud proto nesprávně posoudil zákonnost udělení výjimky.

[6] Stěžovatel dodal, že data z Integrovaného registru znečištění (IRZ) ukazují, že provozovatelka již v prvních letech trvání výjimky výrazně překročila předpokládaný objem výroby, a to i oproti původnímu znění žádosti, které krajský úřad původně vyhověl,

pokračování

následně však žalovaný jeho rozhodnutí zrušil. Stěžovatel zdůraznil, že absence předpokládaného plánu výroby mezi závaznými podmínkami provozu zařízení způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Současně je přesvědčen, že tento názor není v rozporu se závěry NSS, jenž se k této otázce blíže nevyjadřoval, pouze se k ní „blíží“ v bodech 118-128 svého rozsudku, v nichž pojednává o potřebě stanovit provozovatelce emisní stropy. Podle stěžovatele je však podstata této právní otázky odlišná. Nejde mu o stanovení emisních stropů jako dodatečné podmínky, která by korigovala nepřiměřeně vysoký emisní limit, ale o to, aby rozhodnutí o výjimce obsahovalo dostatečné záruky, že provoz elektrárny a jeho dopad na životní prostředí budou odpovídat realitě. Stěžovatel připomněl, že emisní limit vyjadřuje koncentraci polutantu na m³ vzdušnin; „koncentrační“ emisní limit nemá na celkové množství emisí, vypuštěné ročně do životního prostředí, žádný přímý vliv. Právě proto je nutné stanovit emisní strop.

[7] Závěrem se stěžovatel ztotožnil s výkladem § 18 odst. 1 ZIP učiněným NSS, nepovažuje jej však za případný pro nyní řešenou věc. Podle tohoto ustanovení není správní orgán povinen zahájit přezkum integrovaného povolení. Ustanovení tak neposkytuje dostatečné záruky pro ochranu životního prostředí a lidského zdraví. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že správní orgán i přes překračování předpokládaného plánu výroby doposud žádný přezkum nezahájil.

[8] **Žalovaný** ve svém vyjádření poukázal na relevantní body rozsudku NSS 10 As 20/2023-115 a ustanovení ZIP a správního řádu. Z nich je zřejmé, že integrované povolení lze přezkoumat jak z úřední moci, tak na základě podnětu od veřejnosti. Přezkum integrovaného povolení Elektrárny Chvaletice byl proveden v roce 2022. Její provozovatelka má povinnost plnit stanovený harmonogram opatření a dokládat jeho plnění. Příslušné správní orgány mají pro kontrolu provozu elektrárny dostatečné informace i prostředky, díky nimž mohou provést přezkum rozhodnutí o výjimce, zpřísnit či doplnit závazné podmínky, případně ukončit provoz zařízení v režimu výjimky.

[9] K podané kasační stížnosti se vyjádřili i další účastníci. **Žalobce a)** (Hnutí DUHA – Friends of the Earth Czech Republic) a **OZNŘ II** (Greenpeace Česká republika) podpořily kasační stížnost. Žalobce a) sdělil, že Elektrárna Chvaletice je z důvodu neplnění emisního limitu pro rtuť největším českým zdrojem této toxické látky, a připojil příslušné grafy.

[10] **OZNŘ I** (provozovatelka Elektrárny Chvaletice) je přesvědčena, že kasační stížnost je nepřípustná. Správní soudy vypořádaly spornou otázku (zařazení plánovaného objemu výroby mezi závazné podmínky). NSS přitom dospěl k závěru, že stanovení emisních stropů nebylo potřeba k tomu, aby byly naplněny podmínky pro udělení emisní výjimky podle § 14 odst. 5 ZIP.

3. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Jak bylo uvedeno výše, NSS v posuzované věci již dvakrát rozhodoval (ke kasační stížnosti žalovaného a **OZNŘ I** – provozovatelky chvaletické elektrárny). Rozsudkem 10 As 100/2022-85 zrušil první rozsudek krajského soudu. Neztotožnil se s jeho výtkou, že správní orgány nesprávně, resp. nedostatečně, zjistily skutkový stav věci pro celé období trvání emisní výjimky. Dalšími otázkami rozhodnými pro udělení emisní výjimky se správní soudy v té době nezabývaly. V rozsudku 10 As 20/2023-115 NSS poprvé posoudil věc

meritorně. Ani tentokrát však nesouhlasil se závěry krajského soudu, a proto zrušil i jeho druhý rozsudek. NSS na rozdíl od krajského soudu shledal, že v případě Elektrárny Chvaletice byly splněny všechny podmínky vymezené v § 14 odst. 5 ZIP pro udělení emisní výjimky; žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a pro zajištění plnění mírnějších emisních limitů stanovil provozovatelce přiměřené povinnosti.

[12] NSS tedy v nynější věci musí nejdříve posoudit, zda je kasační stížnost stěžovatele přípustná. Ta totiž v zásadě není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím rušícím rozsudku [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Judikatura dovodila z citovaného zákonného pravidla i další výjimky připouštějící podat v téže věci opakovanou kasační stížnost. Je tomu tak např. v případě, že NSS zrušil rozhodnutí krajského soudu z důvodu, že se krajský soud nezabýval některou ze žalobních námitek. Jestliže krajský soud některé žalobní námity nepřezkoumával, nemohl se účastník proti jejich posouzení bránit ve své kasační stížnosti a ani NSS pak nemohl jejich posouzení přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, body 24-26).

[13] Nutno dodat, že se uvedená pravidla uplatní na všechny účastníky řízení a osoby zúčastněné na řízení bez ohledu na to, kdo z nich podal první (resp. druhou – jak je tomu nyní) kasační stížnost, jestliže brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru NSS vyjádřeného v předchozím rušícím rozsudku (viz 1 As 79/2009-165 ve spojení s rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2011, čj. 6 As 1/2011-139, ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012-55, bod 20, nebo usneseními NSS ze dne 28. 4. 2015, čj. 8 Afs 16/2015-64, bod 18, a ze dne 15. 1. 2024, čj. 10 As 203/2023-43, bod 16).

[14] Obecně lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané jiným účastníkem) je omezena na důvody, které NSS v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Současně platí, že pokud NSS zruší rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také NSS sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Senát, jenž o nové kasační stížnosti rozhoduje, se nemůže domoci změny původně vysloveného právního názoru ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[15] Podle stěžovatele krajský soud pochybil tím, že se nezabýval částí žalobní námity, podle které rozhodnutí žalovaného umožňuje provozovatelce elektrárny, aby se odchýlila od podstatných předpokladů uvedených ve své žádosti o udělení emisní výjimky. NSS toto pochybení nenapravil a taktéž v jeho rozsudku schází vypořádání této námity. NSS uvádí, že je-li toto tvrzení stěžovatele pravdivé, je s ohledem na předchozí body nutné považovat jeho kasační stížnost za přípustnou.

[16] Námitka, kterou měly správní soudy opomenout řádně vypořádat, spočívá ve stěžovatelově výtce, že správní orgány nezařadily mezi závazné podmínky integrovaného povolení též závazný plán výroby; správní soudy pak k tomuto nedostatku nepřihlédly, a to i přes opakované námity stěžovatele. Stěžovatel se domnívá, že absence závazného plánu

pokračování

výroby (tedy *defacto* „zastropování“ povoleného absolutního množství vypouštěných emisí) v podmínkách integrovaného povolení znemožňuje splnění požadavků stanovených v § 14 odst. 5 ZIP.

[17] NSS nemůže s námitkou stěžovatele souhlasit: je totiž přesvědčen, že rozsudky správních soudů obsahují dostatečné vypořádání rovněž této námitky. Krajský soud se jí zabýval již ve svém druhém rozsudku 50 A 5/2022-288. Tehdy vyhověl příslušné žalobní námitce (body 33-36). Krajský soud uvedl, že je nezbytné, aby bylo předpokládáno absolutní množství emisí stanoveno ve výroku rozhodnutí i bez výslovného zákonného požadavku. NSS se s tímto závěrem neztotožnil, shledal, že stanovení emisních stropů (kterého se žalobci svým požadavkem na „zastropování“ povoleného absolutního množství vypouštěných emisí v podstatě domáhali) nebylo v tomto případě nutné. V bodech 118-128 svého rozsudku 10 As 20/2023-115 vysvětlil, že emisní limity i emisní stropy představují základní nástroje regulace emisí ze zdrojů znečišťování. Emisní stropy přitom slouží jako doplňující opatření k emisním limitům (§ 4 odst. 5 zákona o ovzduší), a jedná se tak o nástroj dalšího omezení emisí ze stacionárního zdroje, jehož prostřednictvím se tzv. zastropuje množství určité znečišťující látky vypouštěné ze zdroje za rok (BEJČKOVÁ, Pavla. *Zákon o ochraně ovzduší: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Cit. z Aspi k § 4).

[18] Shodně se vyjádřila i další komentářová literatura. Emisní strop s ohledem na svou povahu a zpětné jednorázové vyhodnocení neslouží obvykle, až na výjimky (těmi jsou stacionární zdroje emitující těkavé organické látky uvedené v příloze č. 2 k zákonu o ovzduší), jako jediná regulace provozu stacionárních zdrojů, protože neumožňuje regulovat aktuální množství znečištění vnášeného do ovzduší. Emisní stropy neumožňují zabránit tomu, aby v krátkém časovém intervalu bylo do ovzduší vneseno velké množství znečišťujících látek, které mohou způsobit škody na lidském zdraví nebo vegetaci, proto jsou emisní stropy primárně určeny jako doplnění regulace k emisním limitům (MORÁVEK, J., TOMÁŠKOVÁ, V., BERNARD, M., VÍCHA, O.: *Zákon o ochraně ovzduší*. Praha: C. H. Beck, 2013. Cit. z Beck-online k § 4).

[19] V nynější věci nebylo nutné uvažovat o zařazení emisních stropů mezi závazné podmínky integrovaného povolení. Metodický pokyn Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 8. 2019, čj. MZP/2019/710/7795 („metodika MŽP“), ze kterého správní orgány vychází při rozhodování o žádosti o udělení emisní výjimky podle § 14 odst. 5 ZIP (bod 54 rozsudku 10 As 20/2023-115), chápe emisní stropy jako určitou možnost získat emisní výjimku i přesto, že provozovatel nesplňuje parametry v metodice vymezené: „*Pokud by však hodnocení vlivu na životní prostředí i vyhodnocení nákladů vycházelo obojí s převládajícími negativními parametry (a není tedy čím případnou výjimku odůvodnit), může provozovatel přistoupit k tomu, že v rámci opatření v návrhovém scénáři navrhne omezení emisí prostřednictvím emisního stropu a poté provede nové vyhodnocení*“ (str. 13 metodiky MŽP). V případě Elektrárny Chvaletice však bylo hodnocení kritérií podle metodiky MŽP s převahou pozitivní – správní orgány celkově vyhodnotily, že dopad emisní výjimky na životní prostředí nebude natolik významný, aby zde bylo možné dovodit, že bude způsobeno závažné znečištění životního prostředí, případně ohrožena vysoká úroveň ochrany životního prostředí (pozn NSS: k hodnocení dopadu emisní výjimky na životní prostředí viz body 47-82 rozsudku 10 As 20/2023-115). Proto NSS ve svém přechozím rozsudku nepovažoval požadavek na stanovení emisních stropů v závazných podmínkách integrovaného povolení za nezbytný (bod 128).

[20] NSS současně ve svém rozsudku upozornil, že správní orgány mohou stanovit emisní stropy i během trvání emisní výjimky, a to na základě přezkumu provedeného v souladu se závazným harmonogramem stanoveným v integrovaném povolení (k tomu viz bod 112 rozsudku 10 As 20/2023-115) a v souladu se ZIP (viz body 125-127 téhož rozsudku).

[21] Krajský soud následně, vázán právním názorem NSS, převzal citované závěry i do svého (nyní napadeného) rozsudku (body 24-27); žalobní námitku týkající se závazného plánu výrobu proto shledal nedůvodnou.

[22] Stěžovatel v bodu tři své kasační stížnosti namítá, že podstata jeho argumentace je odlišná. Nepožaduje stanovení emisních stropů, ale to, aby rozhodnutí o výjimce obsahovalo dostatečné záruky, že provoz zařízení a jeho dopad na životní prostředí, které byly hodnoceny podle metodiky MŽP, budou reálně odpovídat stanoveným podmínkám. Podle NSS však odůvodnění správních soudů obsahuje vypořádání této argumentace, a to jak v části hodnocení splnění jednotlivých podmínek pro udělení emisní výjimky, hodnocení přiměřenosti a dostatečnosti opatření stanovených v harmonogramu, tak i v části posouzení nezbytnosti určit pro Elektrárnu Chvaletice emisní stropy. Stěžovatel ostatně ve shodném odstavci obsahujícím tuto výtku sám uzavírá, že „*právě za tímto účelem je nutné stanovit emisní strop*“.

[23] Stěžovatel opakovaně poukazuje na nutnost postupovat podle § 13 odst. 4 písm. e) ZIP. Podle něj *úřad stanoví v závazných podmínkách provozu další zvláštní podmínky ochrany zdraví člověka a životního prostředí, které úřad shledá nezbytnými s ohledem na místní podmínky životního prostředí a technickou charakteristiku zařízení*. Je tedy na uvážení správního orgánu, která další opatření je v daném konkrétním případě třeba zařadit mezi závazné podmínky provozu. NSS připomíná, že správní soudy nejsou primárně povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci; odborné posouzení a volba konkrétního vhodného řešení je především na osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním. Je proto namístě, aby správní soudy při přezkumu odborných otázek postupovaly obzvlášť obezřetně. V této souvislosti je vhodné připomenout též vyjádření žalovaného v kasačním řízení 10 As 20/2023, jenž v něm vysvětlil, že „*z pohledu životního prostředí není zásadní množství vyrobené elektrické energie, ale celková emise znečišťující látky. Výpočty předpokládaných emisí znečišťujících látek byly provedeny na hmotnostní koncentrace stanovených emisních limitů, reálné průměrné hmotnostní koncentrace tak musí být nižší, proto nelze předpokládat, že nárůst výroby o 17 % znamená překročení předpokládaných absolutních emisí rovněž o 17 %*“. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že provozovatelka je povinna každoročně ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence. Žalovaný si tak může ověřit, zda elektrárna neprodukuje větší množství emisí, než bylo uvedeno v žádosti. Překročení předpokládaných údajů by mohlo vést ke změně závazných podmínek integrovaného povolení a bylo by důvodem k jeho přezkumu ve smyslu § 18 odst. 1 ZIP.

[24] Lze tedy shrnout: jestliže by Elektrárna Chvaletice překračovala předpokládaný plán výroby způsobem, jenž by vedl k negativnímu vlivu na životní prostředí v takové míře, jakou závazné podmínky integrovaného povolení neumožňují (zejména překročení závazných limitů), resp. obecně v takové míře, že by působila závažné dopady na životní prostředí, musel by správní orgán postupovat podle ZIP. Ten předvídá takovéto případy a obsahuje pro účel jejich řešení nástroje nápravy [viz § 1 odst. 2 písm. e), § 18 odst. 2 písm. a) a d), § 18 odst. 5, § 19b či § 37 ZIP]. Absence závazného plánu výroby v podmínkách

pokračování

integrovaného povolení tudíž nebrání správním orgánům, aby mohly vymáhat plnění povinností provozovatelky stanovených integrovaným povolením a ZIP. Tento závěr obsahují již předešlá rozhodnutí správních soudů. V této souvislosti NSS připomíná, že věc posuzoval podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při hodnocení splnění podmínek pro udělení emisní výjimky podle § 14 odst. 5 ZIP a přiměřenosti opatření uložených v harmonogramu tedy bral v potaz konkrétní skutkové okolnosti a zjištění existující v době rozhodování žalovaného.

[25] Ze všech těchto důvodů proto nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že se správní soudy nezabývaly jeho požadavkem na zahrnutí závazného plánu výroby do výroku o změně integrovaného povolení. Krajský soud neopominul tuto žalobní námitku vypořádat. Stěžovatel nenamítá, že by se krajský soud při posouzení věci odchýlil od závazného právního názoru NSS vysloveného v předchozím rušícím rozsudku. NSS v této věci neshledal ani žádné jiné okolnosti, které by mohly vést k přípustnosti kasační stížnosti podané stěžovatelem.

4. Závěr a náklady řízení

[26] NSS uzavírá, že kasační stížnost **je nepřípustná** podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 a 5 za použití § 120 s. ř. s. Osobám zúčastněným na řízení soudy žádnou povinnost neuložily, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. NSS rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku v souladu s § 10 odst. 3 a § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu